

ning. Hvor delte Meningerne end ellers kunne være om mange Ting — saa Meget burde der i det Mindste kunne opnaas Enighed om, at Befæstningsspørgsmaalet ikke egner sig til at løses ad provisorisk Veie. Vor Forsvarskraft er i og for sig ringe nok. Skal vi med vore smaa Kræfter med noget Haab om et heldigt Udfald kunne optage Kampen mod en overlegen Fjende, da maa man først og fremmest tage sig i Agt for, at man ikke paa Forhaand ødelægger den fædrelandste Fællesfølelse og deraf følgende Offervillighed, der i det Mindste her til Lands maa danne Grundlaget for et Forsvar, der skal due noget; men det vilde man gjøre, dersom vor Hær i en kommende Krig hovedsagelig skulde blive henvist til at forsvare en „provisorisk“ Fæstning, værter altsaa, hvis Tilværelse den overveiende Del af Landets Vælgere maatte betragte som Udtryk for, en Krænkelse af deres grundlovmæssige Ret. Efter Mindretallets Opfattelse haves der

for Tiden ingen Sikkerhed for, at ikke Landstingets Vedtagelse af det foreliggende Forslag kan danne Indledning til et saadant provisorisk Foretagende. Den nuværende Regjering har allerede uden anden Støtte i den lovgivende Forsamling end en Afstemning i Landstinget paabegyndt betydelige permanente Anlæg, der ville kunne gaa ind som Led i en saadan Befæstning, og efter Krigsministerens temmelig svævende Udtalelse ved Befæstnings-sagens 1ste Behandling maa det befrygtes, at Regjeringen ved given Leilighed vil gaa videre paa samme Veie, saafremt den hos Landstinget kan opnaa den Støtte, den anser fornøden. Mindretallet maa saaledes tilraade, at denne Sag henlægges, indtil der kan haves Sikkerhed for, at kun det iværksættes paa dette Omraade, som paa grundlovmæssig Maade vinder Tilslutning hos begge Rigsdagens Thing og derefter qv. Stadsfæstelse.

Otto Blom,
Formand og Ordfører.

Carstensen.

Griksen.

Frijs.

Suel.

Chr. Nielsen.

Førg. Pedersen.

Raben.

Tuxen.